

"Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos"

Vineri, 30 martie 2007

Amalia Mangîru

„Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Cor. 13:12).

Ce vedem în chip întunecos? Ce dorește Dumnezeu ca noi să știm că vedem întunecos? Și ce ne asigură El că vom vedea față-n față?

„Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:32).

Dumnezeu ne avertizează aici că există ceva care, atunci când îl privim, îl vedem distorsionat; și ne făgăduiește că îl vom vedea în lumina adevărului care ne va face liberi. Și ceea ce vom vedea față-n față este adevărul despre caracterul Său.

V-ați înșelat vreodată propriile așteptări sau așteptările celor dragi? Cum v-ați simțit?

Dar ce ați simțit atunci când cel mai bun prieten a spus lucruri neadevărate despre dumneavoastră sau v-a tratat cu dispreț atunci când ați greșit? Ați fost vreodată prăbușiți sau deprimați pentru aceasta?

Toți trecem prin astfel de situații. Dar nu ar trebui să fim dezamăgiți sau surprinși de ceea ce ni se întâmplă. Pentru că, în ceea ce ne privește, acesta este rezultatul alegerii noastre – alegerea pe care am făcut-o de a trăi în păcat și de a-i suporta consecințele. Dar Dumnezeu a suportat consecințele păcatului infinit mai mult decât noi, măcar că a fost fără păcat. El a suportat și suportă multe, foarte multe neadevăruri spuse despre El și inventate de cel care a fost cel mai bun prieten al Lui, cel mai apropiat, cel mai onorat. Acest „prieten” este cel care ne „ajută” și pe noi acum să vedem adevărul în chip întunecos, și nu față în față.

Este suficient să aruncăm o privire pe tarabele lumii și vom vedea o ofertă extrem de bogată în cărți și filme, artistice sau așa-zis documentare, care denaturează grosolan adevărul despre natura, caracterul lui Dumnezeu, și până la urmă pun la îndoială chiar existența Lui. Patimile lui Isus, Mormântul pierdut al lui Isus, Codul lui Da Vinci, Sângele sfânt și sfântul Graal sau Evanghelia lui Iuda... Acestea sunt doar câteva din sutele de titluri care inundă zilnic librăriile la nivel global. Chiar dacă nu trebuie să fii savant pentru a observa rapid că astfel de invenții nu au la bază argumente care să le califice drept documente

valabile, și chiar dacă aceste teorii sunt răsturnate și demascate la scurt timp după ce au fost lansate pe piață, ele reușesc să creeze și să întrețină în mintea maselor otrava scepticismului.

Autorul acestor lucrări? Cel care a fost prietenul lui Dumnezeu!

Mai grav este că și în mijlocul poporului lui Dumnezeu se amplifică valul de lucrări care lovesc puternic la temelia adevărului despre caracterul lui Dumnezeu. Și aceasta într-un mod cu atât mai iscusit și mai periculos cu cât susținătorii acestor atacuri sunt oameni pe care poporul lui Dumnezeu îi consideră purtători ai adevărului. Noi știm că ținta preferată a lui Satana fost întotdeauna Biserica, și tocmai ea nu putea fi ocolită de încercările lui disperate de a distorsiona chipul lui Dumnezeu.

Nu întâmplător aflăm din Spiritul Profetic că:

„Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a dragostei Sale” (Parabolele Domnului Hristos, pag. 283).

Dacă noi trebuie să descoperim dragostea Lui, înseamnă că ea a fost acoperită. Și cine a acoperit-o? Și care au fost acele neadevăruri cu care a fost acoperită dragostea lui Dumnezeu?

Să reținem: Aceasta este „ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii.”

Când vom începe să vedem adevărul „față în față”? Când trebuie să ne așteptăm că se va întâmpla acest lucru? Atunci când vom fi față în față cu Dumnezeu? Nu. Ci aici, pe pământ. Și mai mult, aceasta este „ultima solie de har” pe care trebuie să o vestim lumii ca ambadori ai lui Hristos.

Domnul are nevoie de prieteni adevărați, de încredere, care să caute dreptatea, dar nu dreptatea proprie. Noi suportăm consecințele alegerii noastre ca să înțelegem cui ne-am vândut robi și să simțim așa cum simte Dumnezeu din partea celui care a fost cel mai bun prieten al Său. Și înțelegând aceasta să ne facem un scop din dezvăluirea adevărului despre caracterul Său, care acum este văzut în chip întunecos.

„Cine își face mulți prieteni, îi face spre nenorocirea lui, dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate” (Prov. 18:24).

Știm bine că nu putem avea doi prieteni – și pe Dumnezeu, și pe Mamona.

Dar care sunt principalele probleme care ne preocupă pe noi când ne gândim la Dumnezeu?

De unde vine suferința? Dar moartea? Cine pedepsește păcatul? Cum sunt tratați păcătoșii? Viață fără păcat – cum? Ce este legea? De unde vin catastrofele? ș.a.m.d.

Poate Dumnezeu să aibă încredere în noi? Nu.

„Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima de la Domnul!” (Ier. 17:5)

„Dar toți s-au rătăcit, toți s-au stricat; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Ps. 53:3).

Iona: „Nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, în afară de o mulțime de vite!” (4:11).

Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”
(Rom. 7:24).

Numai ancorați în adevărul descoperit de Isus despre caracterul Tatălui putem deveni prieteni demni de încredere ai lui Dumnezeu și putem să contribuim la reabilitarea caracterului Său. Doar printr-o relație bazată pe încredere vom putea descoperi răspunsuri la întrebările care ne frământă și vom primi acea înțelegere și acea putere care ne vor face martori adevărați înaintea unei lumi care piere.

„Lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoștința caracterului Său. El a fost înțeles greșit și interpretat greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare în puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, îndurării și a adevărului Său”
(Parabolele Domnului Hristos, pag. 415).